

Igor Rendić

Snijeg, kao posut staklenom prašinom

(2017, nagrada *Artefakta* 2018)

Svojedobno sam mrzio snijeg; to je uvijek prva stvar koju spomenem kad me netko pita o mom zvanju. A kad kažem mrzio, mislim gadila mi se i sama pomisao da bi mogao pasti negdje u okolici, a kamoli tamo gdje živim.

Kad tako započnem, već vidim smiješak ljudima na licu jer znaju da ih očekuje nekakav zanimljiv, možda čak i ironično zabavan obrat.

I tu ih najčešće razočaram, jer većini nije ni pretjerano zanimljivo ni zabavno kad im kažem da sam se snijeg zavoljeti *natjerao*, i to zbog Katrine.

Dan je bio predivan: sunce visoko na nebu, nebo gotovo bez oblaka, tek naznaka crne crte nadolazeće fronte na obzoru koja se dala ignorirati. Snijeg koji je napadao preko noći bio je suh, neupotrebljiv za grudanje, na žalost nekolicine dječice koju sam u rano jutro pronašao ispred planinarskog doma. No, razočaranje je bilo kratkog vijeka jer sam, prije nego sam se udaljio možda desetak metara od doma, iza sebe čuo kako se s neopisivim veseljem bacaju i kotrljaju kroz snijeg.

Zaputio sam se na najbolje mjesto na kojem sam mogao biti tog jutra: ravno na vrh Krakauerova grebena, kroz snijeg koji bi mi dopirao do koljena da automatski dron nije u ranu zoru utro stazu od doma do grebena. Nije bilo drugih otiska stopala osim mojih, što je značilo da su odrasli u domu ili još uvijek u krevetima ili za stolom za doručak.

Posljednjih dvadesetak metara uspona snježni zidovi staze uzdizali su mi se do polovice torza: djevičanski netaknuta površina snježnih nanosa a preko nje sloj jutarnjeg inja. Katrinin omiljeni snijeg: suh, prhak i kao posut staklenom prašinom.

Kad sam naposljetku dosegao kraj uspona i stupio na vrh grebena, pozdravio me kratki nalet blagog povjetarca - blagog jačinom, ne i temperaturom. Obrazi su mi se zažarili od nagle hladnoće koju je donio i pogled mi je odlutao prema udaljenom obzoru i svemu što je najavljiavao. No, rekao sam si, brini se o tome kad dođe vrijeme. Usmjerio sam pažnju prema onom zbog čega sam i došao: pogledu.

Volio sam taj pogled, a voljela ga je i većina posjetitelja. Savršen je to kontrast ili dihotomija ili punkt-kontrapunkt ili štoveć: s Krakauerova grebena se pred vama proteže čitava Helina dolina, bezbrojni hektari gusto pošumljenih livada i brda između i preko kojih vijugaju dvije velike rijeke i deseci odvojaka koji završavaju barama i jezerima; goletni se obronak pod vašim nogama strmo obrušava do početka doline, i tek tu i tamo iz snijega izviruje pokoja stijena vrha zarasla najupornijim lišajevima; a preko naizgled beskrajne doline, na rubu dalekog obzora,

uzdiže se Hillaryevo gorje i izvor kontrastnosti, dihotomičnosti i svega ostalog. Naime, tik iza gorja tanka srebrna crta siječe zrak, savršeno uspravno, uspinjući se prema nebu i nestajući u visinama. Tensingova Nit, kako ju od milja zovemo mi iliti Orbitalno Dizalo, kako ga zovu međuplanetarna vlada i birokracija: desetak metara široka zraka svjetlosti unutar koje je gravitacija nepoznat pojam. Kao i na mnogim drugim ljudskim kolonijama, i ovdje smo ju našli već aktivnu i poslužili se njome.

Krakauerov je greben također bio i granica: iza mojih leđa bila je utrta staza koja se spuštala do planinarskog doma i niže, do udoline i šume u njoj u kojoj se nalazila i moja mala, udobna rendžerska postaja i četverosmjerno raskrižje staza za pješake i terence kojima su se posjetitelji mogli razmiljeti golemim parkom prirode Chione: jezera, šumarci, pećine, sve pogodno za sigurno istraživanje i kampiranje, na otvorenom ili u planinarskim i šumskim domovima; a ispred mene netaknuta prostranstva Heline doline, predivlje da bi ju se (još) ukrotilo i posljednje počivalište nadobudnih, nesmotrenih ili samo nesretnih.

Ne jednom smo Katrina i ja ovdje dočekali suton ili zoru, jedno pored drugog, u ugodnoj tišini.

Sjeo sam na ravan vrh kamena koji je stršao iz snijega, izvukao iz naprtnjače termosicu i taman otpio gutljaj čaja kad mi je u uhu zazujala obavijest o pozivu.

“Reci”, rekao sam i glasovna je naredba aktivirala komunikator moje zglobne jedinice. Iz uređaja na mojem lijevom zapešću izletio je mali kom-dron pa mi prikazao glavu i gornju polovicu torza postarije žene u rendžerskoj odori.

“Hej, šefice.”

Kimnula mi je u pozdrav. “Čuj, imamo jednog nestalog”, rekla je. Bilo je tu još podataka ali trenutno su bili neizgovoreni - dapače, činilo mi se da ih najradije ni ne bi izgovarala.

“Dečko, dvadeset godina, student medicine, zadnji kontakt s njim je bio prije tjedan dana, otad ništa”, rekla je, pa opet zastala.

“Gdje je bio?”

Znao sam odgovor prije nego ga je izgovorila; njen mi je izraz lica rekao sve.

“U parku ali se onda zaputio u Helu”, rekao sam a ona je kimnula rezginirano.

“Razgovarala sam s njegovim prijateljima, kažu da je znao za upozorenja ali -”

“Ali on je pametniji od rendžera”, dovršio sam, također rezignirano. Svake godine imamo barem jednog takvog posjetitelja. Svakih par godina ih čak i nađemo, ktome povremeno još i žive. Helina Dolina u crveno doba najopasnije je područje na Asgardu usred zime. Agresivna fauna, nagle promjene vremena i padovi temperature, da ne spominjem *iznimno* promjenjivi teren, što zbog naglih mećava, što zbog par većih lokalnih živina koje vole rovati kroz snijeg i tlo. Ako ste posjetitelj parka, onda vas opsjedaju svakakva upozorenja, uključujući ona na osobnim uređajima, da ne izlazite iz granica parka generalno, a naročito da ne zalazite u Helinu Dolinu kad je crveno doba. Ako svejedno zađete u Helu, smatramo da je kao da ste potpisali odricanje od odgovornosti: park ne odgovara za vaše ozljede ili smrt.

Naravno, poslat ćemo ipak nekog da vas potraži, ljudi smo.

“Ne bih to tražila od tebe da imam druge opcije ali -”

Odmahnuo sam rukom, nasmiješio se da ju uvjerim da zaista jest sve u redu. “Samo da se

spustim do postaje pa idem.” Zastao sam. “Čekaj, trebaš me da ti vodim potragu ili da budem potraga?”

Skrenula je pogled na trenutak. “Nemam nikog drugog raspoloživog u blizini. A u tvom sektoru su trenutno samo dvije skupine koje obje odlaze popodne...”

Kimnuo sam. “Razumijem.” Moj je odlazak u potragu onda definitivno imao biti *pro forma*. Tjedan dana bez kontakta u Helinoj Dolini - htjela je poslati nekog samo da kažemo da jesmo ali dečko je već bio mrtav. Čak ni tijelo nije bilo vjerojatno da ćemo naći - možda na proljeće. Većina je rendžera iz susjednih sektora očito bila zauzeta posljednjim pripremama za crveno - što je naš sleng za najgori dio zime, kad sve meteorološke karte i prognoze lijepom crvenom bojom označavaju područja na kojima su velike vjerojatnosti naglih padova temperature, snježnih oluja i sličnih veselja.

Katrina je bila ta koja se htjela preseliti na Asgard. Ona je htjela biti rendžer u nekom od parkova prirode. Ona je htjela lutati snježnim šumama i gorama, izvlačiti turiste zapele u snijegu i spašavati ih od lokalne faune kad ne slušaju upozorenja ili tražiti nova legla manje i više opasnih životinja kako bi preusmjerila šetnice za tu sezonu i - no, htjela je sve što je ovaj posao nudio. A htjela je i mene i nije htjela birati.

Ja ju pak nisam htio tjerati da bira. Na život u snijegu, računao sam, prije ili kasnije ću se naviknuti. Na život bez nje se nisam htio navikavati. Stoga sam ju, one noći kad je mislila da je gotovo, kad se vratila u stan dočekao spakiran za dug svemirski let i još duži život na snijegu. Snježnu opremu su mi dostavili deset minuta prije nego je otključala vrata.

Nas rendžera je ustvari malo; uvijek manje nego što ljudi misle ili očekuju, naročito kad treba nekog ići tražiti. Doduše, s obzirom na veličinu područja koje je pod našom paskom, trebale bi nas ne na stotine već na tisuće kad se desi da netko nestane. Suvremena nam oprema jest na raspolaganju ali ni približno u količinama koje bi nam dobro došle, niti se radi o najkvalitetnijim primjercima; budžet Chione jedan je od onih u koji sredstva kapnu tek kad se preliju iz žednijih grla iznad nas. Asgard jest kolonija u naglom razvoju ali međuzvjezdani turizam joj ipak nije još toliki izvor zarade da bi se u istog ulagalo šakom i kapom.

Ipak, dok sam se u postaji opremao za potragu, nadao sam se da će ovog puta biti dovoljan samo jedan rendžer i da dečko nije daleko odlutao već da proteklih par dana sjedi negdje slomljene noge i čeka da ga nađemo.

U paketu informacija o dečku bila je i ID oznaka njegovog komunikatora, ali i napomena da nije bilo ikakvih kontakata s njim. Pokušali su ga zvati, i njegovi prijatelji a jutros i uprava parka ali nije odgovarao. Također nije bilo zabilježenih poziva upomoć na općim frekvencijama, niti je itko od drugih posjetitelja ili posade privatnih ili rendžerskih koptera prijavio da je uhvatio nečiju poruku ili signal. Doduše, koptera u ovo doba i nije bilo iznad Hele.

Spreman za potragu (termo odijelo dodatno opremljeno pojačanom tkaninom i ušivenim oklopnim pločicama - mislite da se šalim kad kažem da ima opasnih zvjerčica tamo vani? - lovačka puška s ošamutnim i bojevim streljivom, ruksak pun opreme, uključujući šator, vreću za spavanje, užad, razne alatke, prvu pomoć i energetske pločice te zgodnu malu spravicu koja otapa i pročišćava snijeg u pitku vodu) sjeo sam u svoj službeni kopter i uzdigao se visoko u hladni jutarnji zrak.

Tek kad sam preletio Krakauerov greben - tek me tad puklo. Greben je bio ne samo materijalna već, za mene, i psihološka granica. Tek sad kad sam ju prešao, počelo je stezanje u prsima i grlu.

Nismo imali djece. Točnije, nismo ih stigli imati. Prije odlaska na Asgard ostavili smo, er, *potreban materijal* u privatnoj klinici za oplodnju na Zemlji; putovanje svemirom zna biti opasno, ponekad po vaš život, ponekad po potencijalni život vašeg potomstva. Istina, opasnost je vrlo, vrlo niska ali i dalje postoji. Plan nam je, u te rane dane, bio ili se vratiti na Zemlju za stalno nakon prve njene ture (to je bilo prije nego sam se dao nagovoriti da postanem rendžer) ili se vratiti na tek koliko je potrebno da nas po odlasku (da li natrag na Asgard ili negdje drugdje) bude troje a ne dvoje. Imali su čak i dva za jedan akciju za svemirske putnike, popust na sterilizaciju uz ostavljanje, no, *materijala*. Na kraju se pokazalo da nijedno ni drugo nismo bili ozračeni tijekom leta ali nismo žalili. S nekim je stvarima bolje ne riskirati.

Usredotočivši se na kontrole i pogled iz kokpita, usmjerio sam kopter prema mjestu na kojem je, prema podacima koje su nam dali njegovi prijatelji, student prešao iz Chione u Helu. Dok sam se spuštao, ostavivši iza leđa Krakauerov greben, zatražio sam od kopterova računala pristup podacima meteorološke službe.

Vremenske prilike u proteklih tjedan dana mogle su utjecati i na smjer i na brzinu kojom se tukac kretao. Nije bilo magle i vidljivost je bila odlična prva tri dana. Snijeg jest bio dubok ali bilo koja staza koju si je možda i utro nestala je kad je četvrtog dana napadalo između pola metra i metar snijega. Od tog dana pa do sinoć dani su bili sunčani i bez vjetra ali noćima bi puhao snažan vjetar. Ovisno o tome kakav je šator imao, i ako je znao naći dobar zaklon od vjetra, mogao je i prespavati sve te noći u zatvorenom, bez da mu iznenadni nalet vjetra preseli šator, s njim ili bez njega.

Prelet mjesta na kojem je dečko ušao u Helu otkrio mi je da baš i nije potpuna budala: teren je bio takav da su i nagib i poveći šumarak tvorili prirodni barijeru od vjetra (koji je u ovo doba godine najviše i najjače puhao s sjevera) i snijega. Bilo je moguće da je prva dva dana imao sasvim ugodnu šetnju.

Prebacio sam kopter na lebdenje i pogledao 3D holokartu Hele. Dakle, da sam dvadesetogodišnjak koji misli da je neuništiv (možda je bila nepravedna pretpostavka, ali koji

dvadesetogodišnjak to ne misli?) i da mi priroda neće ništa dokle god sam dobro odjeven i opremljen, kamo bih krenuo?

Lansirao sam jednog od kopterovih dronova i spustio ga na metar i pol iznad tla, pa pogledao kroz njegove video senzore. Polako sam rotirao drona, videći što bi i netko tko stoji dolje vidio, nadajući se da će mi pogled privući isto što je privuklo i studentov - ah. Eto ga. Stvar koja se definitivno najviše isticala u mom panoramskom pregledu bilo je brdo s čijeg se vrha iz snijega izdizala kamena formacija, pomalo nalik kamenoj kruni.

Šefica je, dok je ispitivala studente prijatelje, saznala da se dečko bavi fotografijom. Uvijek pokušamo saznati što više o nestalima, stvari koje se vama možda i ne čine bitnima. Ali ako je netko veliki ljubitelj životinja ili lovac, nećete pogriješiti ako ga potražite tamo gdje ima životinja, kao što ćete i fotografa, profesionalnog ili hobista, vrlo vjerojatno pronaći tamo gdje je najbolji pogled.

Namjestio sam kopterovo računalo da pretražuje sve frekvencije u potrazi za dečkovim lokatorom ili bilo kakvim drugim signalom dok sam istovremeno počeo odašiljati automatsku "Hej, rendžer ovdje, javite se ako trebate pomoć" poruku.

Digao sam drona visoko u zrak, lansirao i druga dva pa ih raširio u trokut formaciju, s mojim kopterem u sredini. Softver za potragu koji koristimo jedan je od boljih, sposoban prepoznati sve i svašta, ali i on ima svoje granice, stoga sam se nadao da je, recimo dečkov šator nepokriven snijegom te da je boje koja se neće stopiti s okolišem.

Drugih mjesec dana nakon svega bilo je najgore ali samo zato jer ih se sjećam. Prvih mjesec dana mi je u magli, što ošamućenosti Katrininim (tad još nestankom, ne smrću nikako smrću samo nestankom) što alkoholne nesvjestice. To sam doba, kad sam napokon došao k sebi dovoljno da se mogu ponovno zaputiti u potragu, ovaj put bez da me moraju ošamutiti jer sam krenuo u Helu usred bujajuće snježne oluje - no, tih sam drugih mjesec dana proveo cjenkajući se. Ako ju potražim, možda ju nađem. Ako ne izgubim nadu, možda ju nađu.

A onda sam se jednog jutra probudio i shvatio da već dva tjedna lutam kroz Helin snijeg do koljena i da je gotovo. Samo tako, kratko, jasno, sasvim čisto u mom umu, kao isklesano u kamen i gurnuto pred mene. Prihvati ili nemoj, ali tako je kako je.

Nemojte krivo shvatiti, trebali su još mjeseci da mi život postane... No, prestao sam se buditi znojan, dašćući njeno ime kroz suze; prestao sam od sebe skrivati njenu odjeću i stvari, što je bilo dijametralno suprotno onom kad sam, onih prvih dana opsesivno izbjegavao dotaknuti išta da se ne pomakne, radeći od čitavog stana mauzolej, njen posljednji dan zamrznut u vremenu; prestao sam izbjegavati pozive na druženja s kolegama; ukratko, počeo sam ponovno raditi sve ono što sam prije radio, što - što bi Katrina htjela da radim. Ne, život mi nije postao normalan jer ne može, ali bio sam na putu da bude najbliže tomu što je moguće.

A onda je prošlo godinu dana i Hela je ponovno zalazila u crveno a ja - ja sam se spremao iskoristiti ovo malo vremena što je preostalo do punog crvenog da potražim tog studenta, ili barem njegove ostatke.

Brdo je bilo neimenovano, makar sam bio siguran da će, jednog dana kad se to promijeni dobiti ime po nekakvoj okrunjenoj glavi, možda iz povijesti, možda iz mitologije ili fikcije. Kamenita formacija na vrhu zaista je ličila na krunu, makar iz ruke kakvog apstraktnoj umjetnosti sklonog obrtnika - bilo je tu visokih, uspravnih stijena nalik stećcima ali i širokih i nakošenih gromada. Prelet mi nije puno koristio jer se usred krune nalazio i gusti šumarak, stoga sam morao sletjeti na rub i pješke, praćen dronovima, krenuti u potragu.

Nekih dva sata kasnije, našao sam šator. Bio je dobro postavljen, u zavjetrini koju mu je pružala povećća stijena i još zavučen pod nju, tako da je imao zaklon i od vjetra i od padalina, a opet je bio na ravnom terenu pa nije bilo straha od zatrpavanja snijegom. Ne biste vjerovali koliko smo puta Katrina i ja iskopavali bisere koji si odluče rastegnuti šator u kakvom jarku ili na padini, pa se čude kad se probude pod metrom snijega.

Bilo je šatora, ali ne i studenta medicine. To jest, bilo je *ostataka šatora*, što sam primijetio tek kad sam prišao bliže. Kostur od legure bio je kvalitetan i čvrst pa je držao šator uspravnim, iako je nešto, u nekom trenutku, gotovo u potpunosti uništilo lijevo bočno platno i očito prorovalo unutrašnjošću šatora, čemu su svjedočili komadi opreme koji su tu i tamo virili iz snijega oko šatora.

Prije nego sam krenuo dalje istraživati, skinuo sam pušku s ramena, provjerio da je ošamutni metak već u cijevi pa provjerio i da su dronovi namješteni da daju uzburu čim detektiraju kretanje ili tragove lokalne faune.

Dobra vijest, odlučio sam, jest to da nije bilo krvi. Također, nisam našao ni čitav, niti ostatke nekog ruksaka ili odjeće, što je značilo da je dečko ili pobjegao na vrijeme - ili bio u šetnji dok je nešto odlučilo pogledati ima li čega za jesti u njegovom šatoru.

Što točno, nisam znao. Bilo je nekoliko mogućnosti, a niti s jednom nisam bio oduševljen.

A onda sam se okrenuo i ugledao nešto na što me sekundu kasnije upozorio i jedan od dronova. Stablo, pet metara od šatora, na samom rubu šumarka. Prišao sam mu pa prešao prstima preko kore, da potvrdim ono u što sam bio skoro siguran dok sam prilazio: kora je bila svježije izgrebana.

Temperatura utrobe mi se naglo izjednačila s temperaturom zraka dok sam se polako osvrtao, razgledavajući druga stabla oko sebe, tražeći tragove grebanja na njima.

Asgard vrvi opasnom faunom, a među najgorim primjercima iste su amaroci. Imaju oni službeno ime, na latinskom, ali svi ih nazivaju amarocima - prvi koji se susreo s jednim i preživio imao je inuitskih korijena pa je, kad je došlo vrijeme da imenuje životinju, posegnuo za folklorom svojih predaka. Naravno, radi se samo o životinji a ne nečem nadnaravnom - barem dok se ne suočite s amarokom pa pomislite da možda stvarno i jest u pitanju kakav snježni demon utekao iz nečije mašte.

Amaroci, naime, i tu je razlog njihove zloglasnosti i popularnosti u fikciji kako Asgarda tako i šire, ne love plijen samo zbog hrane već, čini se, ponekad i iz čistog zadovoljstva ubijanja.

Žaleći što nam nije dopušteno na dronove instalirati oružje, osim u posebnim situacijama s posebnim dozvolama, odaslao sam ih dublje u šumarak.

Imao sam još nekoliko sati do sumraka - potragu sam mogao nastaviti kroz noć, pošto je prognoza bila mirno i vedro, ali shvatio sam da je ono malo nada što sam polagao u pronalazak studenta živog sad naglo kopnilo: bez šatora i, osim ako nije nešto prokrijumčario na Asgard ili kupio na crnom tržištu, bez oružja a usred amaročkog teritorija...

Odjednom je svako stablo postalo čeka - amaroci se znaju ponekad popeti na niže grane, a kao za vruga većina je stabala na ovom brdu bila crnogorična, a također sam sad pogled bacao na svaki malo veći snježni nanos ne samo zato jer možda prekriva studentov leš već i jer možda skriva usnulog amaroka.

Najteže se bilo pomiriti s činjenicom da nisam znao zašto. Zašto je uzela slobodni dan dok sam bio u centrali; zašto je otišla do orbitalne postaje. Nije me ostavila - ne bi se ukrcala na transporter za Novu Sif da se nije planirala vratiti natrag u Chione ali također je nešto skrivala. I to je ono što me dan danas mučilo: što je bilo i zašto mi nije rekla ništa? Paranoja i ogorčenost držali su me jako dugo čak i nakon što sam prihvatio da je više nema ali i s njima sam se uspio obračunati.

Nije mogla toliko dobro, toliko dugo glumiti - toga sam se držao. Da nije bila zadovoljna, da je htjela otići, rekla bi nešto, dala mi nečim znak makar to bio jedan od onih koje tek pogled unatrag otkriva.

Počelo se lagano smračivati kad sam napokon odustao od pretraživanja šumarka. Nadao sam se da je momak ostavio nekakve tragove, makar ucrtane ili izrezbarene na nekom stablu (ulaznice u park uključivale su besplatno skidanje aplikacije koja bi vam bacala razne savjete i upozorenja; između ostalog i to da, ako ste se izgubili a ne želite ili ne možete ostati tu gdje ste, ostavite oznake smjera u kojem ste krenuli - pomoći će i nama, ako ih nađemo, ali i vama, ako se počnete vrtjeti u krug) ali nije bilo sreće.

Meteo aplikacija upozorila me na komešanje na obzoru - toliko o mirnoj noći. Dapače, činilo se da bi nevrijeme moglo početi jako skoro, u sljedećih pola sata ili manje. Poslao sam signal kopteru pa odaslao dronove u jedan posljednji prelet.

Kopter je bio usred prilaska kad je jedan od dronova pronašao nešto.

Dron se automatski vratio istom putanjom i na istoj visini, automatski usmjerivši punu pažnju svojih senzora na signal pa mi poslao potvrdu, dok sam ja već gazio kroz snijeg prema dronovoj lokaciji. Signal, ponavljajući, slab - ali prepoznatljiv: tri kratka, tri duga, tri kratka.

Zastavši na samom rubu vrlo strmog obronka koji je vodio sve do samog podnožja brda, nisam vidio otkud bi signal mogao doprijeti, samo snijegom pokrivenu divljinu. Ostali su dronovi, na moju naredbu, počeli prelijetati područje, triangulirajući lokaciju signala. Sporo sam

disao, čekajući rezultate.

Signal je, činilo se, dopirao iz samog podnožja. Kopter se spustio iza mene pa sam otvorio stražnji dio, zakačio sajlu za planinarsko remenje ugrađeno u moje odijelo i daljinskim upravljanjem putem zglobne jedinice upravljao kopterom sve do podnožja. Put koji bih pješke prelazio barem dvadesetak minuta kroz dubok snijeg preletio sam u desetak sekundi. Kopter sam postavio na lebdenje tri metra iznad tla, pošto je teren u podnožju bio načičkan stijenama i nasumično porazbacanim stablima pa je najbliže mjesto za slijetanje bilo gotovo stotinjak metara dalje, i iskočio, puštajući da me sajla nježno spusti do snijegom pokrivena tla.

Signal je bio slabiji. Provjerio sam očitavanja s drona koji je još uvijek lebdio iznad vrha obronka - on je očitavao signal puno snažnije nego moj kopter. Koji se vrag događao?

A onda sam shvatio što je u pitanju. Nekoliko metara od mjesta gdje sam stajao formacija stijena je, što sam tek sad vidio, skrivala otvor pećine. Ako je izvor signala bio *ispod* tla, to bi objasnilo zašto dron hvata signal bolje od mog koptera. Stijene, dubina ali i sam sastav tla i tih istih stijena mogao je utjecati na širenje signala.

Poslao sam kratki izvještaj centrali pa prišao ulazu u pećinu. Prolaz je bio mračan a kad sam ga osvijetlio protegnuo se metrima u daljinu pa naglo nestao iza oštrog skretanja desno.

Zavrtio sam glavom blago, sjetio se da bi Katrina već odavno bila unutra da je na mom mjestu pa aktivirao set naredbi koji je koptera, u slučaju da nevrjeme izbije prije nego izađem, trebao poslati da sleti u najbližu zavjetrinu i čeka da ga kontaktiram.

U snijegu koji je pokrivao tlo prvih metar, metar i pol prolaza nije bilo tragova ali to nije moralo značiti ništa, s obzirom na nedavne padaline i vjetar.

Ostavio sam dva drona da lebde kod ulaza, skeniraju okolinu i upozore me ako primijete išta, kao recimo kretanje, da li ljudskog bića ili amaroka. Trećeg sam poslao da mi osvijetljava put, pa i sam upalio ramena svjetla i svjetlo na pušci i zaputio se niz hladni, mračni prolaz.

Transporter je bio na putu prema Novoj Sif (prva je Sif pala žrtvom kombinacije industrijskog požara i dotad neotkrivenog nalazišta zemnog plina) kad se, prema dojavi pilota kontroli leta, pojavio kvar na glavnom pogonu. Zbog vremenskih prilika standardna ruta leta zaobilazila je Helinu Dolinu ali s pogonom koji je davao sve znakove da će uskoro riknuti, pilot je htio što prije sletjeti na sigurno. Odlučio je skratiti si put prema Novoj Sif prelijetanjem Hele. Tad je već bila u crvenom ali meteo postaje su za tu noć predviđale samo minimalnu vjerojatnost jakog vjetera ili snijega. Nažalost, bio je to jedan od onih puta kad i najbolja meteo predviđanja zakažu u potpunosti.

Ima onaj izraz, savršena oluja; kad se niz događaja, koji su već svaki za sebe loši, sastane i napravi nešto neočekivano.

Oluja je izbila nedugo nakon što je transporter uletio u zračni prostor Hele. Nagli udari vjetera počeli su ga bacakati, što znam jer je pilot to javio. Također je prijavio i probleme s sustavom za navigaciju. Krenuo se, što je isto javio, okrenuti i potražiti mjesto za slijetanje izvan Hele, makar se spustio na prvu prikladnu zaravan.

To je bilo zadnje što se zasigurno zna.

Najbolja pretpostavka jest da je pilot, što zbog oluje, što zbog kvara navigacije, zalutao dublje i dalje u Helinu Dolinu te da se transporter srušio kad mu je pogon napokon otkazao ili je došlo do raspada trupa u zraku. Ili ga je možda pilot i pokušao, neuspjelo, spustiti.

Gdje točno? Nismo pojma imali. Tražili smo ih u povećem radijusu od točke u kojoj je transporter zadnji put poslao lokacijski signal ali nismo znali niti koliko dugo je još letio, niti u kojem smjeru. Oluja je trajala tri dana, za vrijeme kojih je na nekim mjestima napadalo i do petnaest metara snijega.

Kad je napokon stiglo proljeće pridružio sam se bio potrazi ali tad smo već svi znali da to činimo samo da stavimo, kako se kaže, točku na i. Nije da se u proljeće snijeg u potpunosti otopi pa odjednom posvuda iskaču izgubljeni i zalutali turisti i pali transporteri. Velika većina Hele pod snježnim je pokrovom čitavu godinu, samo što je pokrov puno, puno tanji nego zimi pa je lakše nešto iskopati.

Prolaz se, nakon skretanja desno, nastavljao još nekoliko metara prije nego se otvorio u komoru koja se pak dijelila u dva prolaza. U samoj je komori bilo tragova nečije prisutnosti: metalne konzerve hrane za hitne slučajeve, ali i nešto zanimljivije ali također i uznemirujuće. Prišao sam bliže, dok je dron lebdio na mjestu i tiho zujao usred komore. Otvor desnog prolaza, koji se nakon možda metar i pol otvarao u novu komoru, bio je na jednom mjestu, otprilike u visini mog struka, prekriven tamnom mrljom. Stijena se na mjestima činila otopljenom a kad sam pobliže pogledao primijetio sam i na više mjesta u samu stijenu zabijene komadiće metala. Šrapneli od eksplozije - plazmička baterija ili nešto slično, pretpostavio sam prema tragovima.

Poslao sam drona u komoru. Jedino što je našao bilo je još metalnih konzervi i nekoliko omanjih spremnika ali ništa drugo. Nije bilo drugih otvora, drugih prolaza. Izvor signala bio je u drugom prolazu.

Čim sam zašao dva koraka u prolaz, u kutu sam prikaza na mom okularu primijetio da mi je kontakt s dronovima vani - i kopterom - naglo oslabio.

Dronu koji je bio sa mnom naredio sam da skenira stijenu. Nije imao dobre senzore kao dronovi geološke službe, ali nadao sam se da će biti dovoljni. I bili su, jer su mi otkrili uzrok slabljenja signala. Žila kelerita, očito vrlo bogata. Dijelovi Hele bili su bogati tim elementom, a neugodni vremenski uvjeti jedini su razlog zašto su asgardske rudarske tvrtke iskopavale kelerit južnije. Kelerit je bio odličan za legure koje se koriste u građevini i konstrukciji vozila, ali je također bio jako dobar izolator radio signala. Ako se student sakrio u špilju, stvarno je imao loše sreće da nabode brdo puno kelerita.

Kopter me obavijestio da je vani počelo snježno i vjetrovito veselje ali i da meteo služba predviđa trajanje od samo par sati. Nisam bio oduševljen ali nisam se ni brinuo previše. Kopteri su barem nešto za što trošimo najviše budžeta za opremu, tako da osim ako ne krene jedna od Helinih epskih, ragnaročkih, tri plus dana snježnih oluja, moći ću s kopterom natrag u Chione.

Dron i ja smo se polako kretali niz prolaz koji je uskoro počeo naglo zavijati lijevo - a iza

ugla je dopiralo svjetlo.

Ubrzao sam korak, provukavši se ispod drona i ostavivši ga iza sebe.

Komora je bila široka i kojih dva i pol metra visoka. Na udaljenom kraju bio je otvor u stijeni, a između njega i zida smjestio se pravi pravcati zaklon sklepan od nekakvih metalnih ploča. Shvatio sam da se radi o oplati kakva se koristi na letjelicama ili terenskim vozilima. Svjetlost je dopirala iz kamperske lampe postavljene na ulaz u zaklon. Ploča koja je služila kao ulaz imala je na sebi tragove: duboki utori, nepravilni, u skupinama po tri. Kandže, shvatio sam, a znao sam i vjerojatno čije.

Iz zaklona se začuo zvuk i na ulazu se pojavilo obličje: vrlo mladi muškarac, prestravljena pogleda i s signalnim pištoljem u rukama koji je sad uperio u mene.

“Hej”, rekao sam, spustivši cijev svoje puške prema tlu. “Mirno. Mirno, momče.”

Licem mu se prelio izraz olakšanja i sreće. A onda je briznuo u plač. “O hvala ti bože, o hvala ti.”

Prišao sam mu - desna ruka mu je bila u improviziranoj udlazi. Slomljena ili napuknuta kost, vjerojatno. Ali dečko se činio živ i čitav, iako je po njegovu izgledu bilo sasvim jasno da mu je proteklih nekoliko dana bilo izrazito neugodno.

Signal je sad bio jak i dopirao je iz zaklona ali dron mi je također javljao da se kroz veći dio zidova i stropa komore protežu žile kelerita.

“Ja sam rendžer iz Chirone”, rekao sam. “Javljeno nam je da si nestao.” Nasmiješio sam mu se. “Iskreno, nisam mislio da ću te naći.” Kimnuo sam prema njegovoj ruci. “Trebaš da ti to pogledam?”

“Nemam više medicinskih zaliha a, iskreno, zadnjih pola dana me boli i natečeno je. Mislim da je upala”, rekao je.

Prišao sam mu. “Pretpostavljam da nisi mene očekivao?”

“Ne”, rekao je. “Amarok - mislio sam da je amarok.”

“Daj da ti pogledam to prije nego krenemo. Vani je ionako nevrijeme a amaroci baš ne vole oluje.”

Ušli smo u zaklon - otkud mu materijal, pitao sam se. Znao sam da je geološka služba prije par godina negdje ovdje u oluji izgubila dva terenca ali ne i, na sreću, posadu istih. Sjeo je na improvizirani ležaj i dopustio mi da mu skinem zavoje i ozlijeđenu ruku pregledam ručnim mediskenom. Prijelom, i to vanjski, koji si je sam namjestio. Sama pomisao na bol koju je morao iskusiti zgrčila mi je želudac. Dečko se jako dobro držao, moralo se priznati.

“Čitao sam o amarocima ali... mislio sam, već je doba godine kad spavaju zimski san, nije li...”

Uzdahnuo sam tiho, toliko izvježbano da je već odavno bilo refleks. Da, čitao je, ali očito ne u materijalima koje su uprave asgardskih parkova prirode izdavale.

“Amaroka postoji nekoliko podvrsta. Samo jedna spava zimski san, i to ona na *južnoj* polutci.”

“O.”

Skener je završio posao, objavio da u nema tragova sepse ali da definitivno jest u pitanju lagana upala rane. Ubrizgao sam mu smjesu antibiotika.

“Nisam mislio da su toliko veliki”, rekao je, pomalo odsutno.

“Ni brzi?” dodao sam.

“Vidio sam ga kako istrčava iza jednog stabla. Ogroman. Imao je veliku crnu mrlju na lijevoj strani glave, to me na trenutak zbunilo, mislio sam da su svi potpuno bijeli i - imao sam signalni pištolj, čitao sam da se savjetuje da ga se upotrijebi u slučaju napada divljih životinja ali - promašio sam.”

Zastao sam s previjanjem. “Kako si onda još uvijek živ?”

“Pogodio sam stablo i eksplozija i bljesak su ga natjerali u bijeg.”

Nasmiješio sam se. Već sam ga bio zamislio kako ispucava signalnu raketu *u zrak*. “Pa to i jest ono što se savjetuje u takvim slučajevima: gađati u tlo ili u nešto poput stabla ili stijene, veliko i nepokretno. Ne *ciljati agilnu životinju koja nasrće na tebe*.”

Doduše, nisam dodao, teoretski ga je i mogao pogoditi, ali bi ti amarok morao biti dovoljno blizu da vrlo vjerojatno neće biti bitno jesi li ga pogodio ili ne.

“Ah.”

“Kako si završio ovdje? I otkud ti materijal za sve ovo?”

Zavrtio je glavom lagano. “Nisam ja ovo napravio. Našao sam.”

Što je, naravno, imalo puno više smisla. S slomljenom rukom nije baš mogao vući ostatke neke olupine u pećinu i graditi si zaklon.

“Ruku sam ozlijedio trčeći natrag do šatora,” rekao je. “I vidio da mi je nešto rastrgalo šator - i da mi je odašiljač među oštećenim stvarima.” Trznuo se dok sam završavao s zamatanjem ruke, što me podsjetilo da mu zalijepim blagi analgetik na ono još malo otkrivene kože.

“Hvala”, rekao je uz blaženi smiješak.

“Dakle, napravio si udlagu i onda?” Znatizelja mi je uvijek bila ili prednost ili mana, Katrina se nikad nije mogla odlučiti.

“Pa, istražujući šumarak nakratko sam uhvatio signal upomoć i to zglobnom jedinicom. Ustvari sam se vraćao do šatora baš da dojavim rendžerima ali, no, amarok me napao. Nisam imao pojma tko ga odašilje, ali potražiti tog nekog činilo mi se puno privlačnijim od čekanja da me amarok uhvati samog.”

“I onda?”

“I onda sam našao ovo mjesto.”

Ogledao sam se ponovno oko sebe. “Nije bilo nikog?”

“Ovaj, jest, ali pokojnog, već duže vrijeme.” Kimnuo je u smjeru susjedne komore. “Tijelo je tamo. Nisam - morao sam ga premjestiti, nisam mogao spavati pored mrtvog tijela.”

Netko je izradio čitav zaklon ali svejedno umro čekajući pomoć. Tužno, ali češće se dogodi nego bismo htjeli.

Pokazao je prema metalnoj kutiji u kutu zaklona - tek sam sad primijetio da iz nje dopire blago svjetlo.

“A što se tiče signala, no, pogledajte sami. Trebalo mi je par trenutaka da povjerujem u ono što vidim.”

Namrštio sam se dok me vodio do kutije. U njoj je bila sasvim očito sklepana naprava.

Baterija, i to od vrste kakve se koriste u vozilima, na koju si bili spojeni odašiljač, koji je i sam doživio poprilični mehaničarski zahvat da bi radio, i -

“Što - što je to? Je li to...?”

“Bio-spremnik? Da, jest.”

Čuo sam ga, ali kao da i nisam. Svijet se sveo na jednu točku, na natpis na spremniku. Na naziv klinike za oplodnju, i ispod nje navedena prezimena. Moje i Katrinino.

“Signal je bio toliko slab da mislim da je čista sreća što sam ga uopće uhvatio tamo gore. A još kad sam otkrio što je posrijedi...” Zastao je pa zavrtio glavom. “Je li vam se ikad dogodilo nešto zbog čega ste pomislili da netko tamo gore pazi na vas? Mislim, imao sam napajanje ali mi je odašiljač bio razvaljen. Ovdje je pak bio dobar odašiljač ali s sad već vrlo slabim napajanjem.”

Nekoć davno bih možda na pitanje ‘Mislite li da tamo gore ima nekog?’ odvratio s ‘Možda i ima’. Agnostik je najveći stupanj koji sam ikad dosegao na toj ljestvici. Katrinina me smrt - ne, nije me sunovratila u ateizam. Gurnula me izvan čitave stvari. Razmišljanje o tome smatrao sam gubljenjem vremena.

A sad sam gledao u dečka i u odašiljač i u ostatke zaklona i - pećina se stiskala oko mene dok se istovremeno ispod mene otvarao ponor koji me vukao u svoju dubinu. Htio sam reći nešto, ne znam ni sam što ali sve što je izašlo bio je kratki, drhtavi uzdah.

Ustao sam, možda zateturao, možda i ne i u sljedećem trenutku stajao na ulazu u susjednu komoru, svjetla uperenog u oblik na tlu. Pokrio je tijelo, odložio ga uza zid; nježno, s poštovanjem prema pokojniku. Kleknuo sam pored pokrova - izolacijski materijal kakav se može naći u paketima hitne pomoći - i povukao ga.

Lice bih teško prepoznao na slici, takvo kakvo je bilo sad, ali uživo, uživo sam znao istog trena. Nisam morao povući pokrov još niže da otkrijem zglobovnu jedinicu, službenu, s imenom i prezimenom ugraviranim na njoj.

Tražili smo ih na krivom mjestu, desetke kilometara južno. Trebao sam znati: da će Katrina reći pilotu da skrenu prema parku jer će ih tamo imati tko pokupiti, jer čak i ako ne dospiju do samog parka netko će ih vidjeti ili čuti poziv upomoć - *Prestani!*

Navala kajanja, panike, bijesa na samog sebe, sve je krenulo poput lavine pa naglo stalo kad je glas iz dubina progovorio. Glas razuma, koji me održao živim i zdrava uma kroz proteklih godinu dana.

Nisam mogao znati. Gurnuo sam si tu činjenicu pred oči, niz grlo, i okrenuo se prema studentu koji je sad stajao na ulazu u komoru.

“Okej sam”, rekao sam u odgovor na dečkov pogled. Nije se činio uvjerenim.

“Mislim da joj se letjelica srušila tu blizu. Na obronku ima par formacija za koje mi se čini da su ustvari snijegom prekriveni dijelovi trupa”, rekao je. “Nisam previše dirao tijelo ali, ima velik zavoj oko abdomena. Mislim da je imala teške ozljede, vjerojatno ju je unutarnje krvarenje--” Oči su mu se naglo raširile. “O. Vi - vi ju znate?”

Progutao sam knedlu. Suze su mi navrle na oči. Kimnuo sam, ne trudeći se išta reći. Shvatio sam da ju držim za ruku tek kad je dečko prišao da mi pomogne ustati. Pustio sam ju i vratio se s njim u susjednu komoru.

“Mislim da je imala okršaj s nečim, vjerojatno jednim od onih monstruma”, rekao je.

“Vidjeli ste one tragove eksplozije? Ako je bacila bombu, nadam se da ga je razbucala na komade.” Iz samog je tona njegova glasa bilo jasno kakvo mu je mišljenje o amarocima. Pitao sam se koliki će amarok koji ga je napao u šumi postati u prepričavanjima. Dok dečko dobije unuke, vjerojatno će mu i rogovi narasti a možda i bude bljuvao vatru.

Izbjegavao sam i bilo mi je jasno da izbjegavam pa sam se suočio s onim što sam izbjegavao nabolje što sam mogao: ispričao sam si priču o Katrini. Katrini koja je preživjela pad transporter, koja se našla usred oluje i snašla, Katrina koja bi se uvijek snašla. Pećina je bila luda sreća, a opet, bila je u brdu punom kelerita.

Utroba mi se grčila, pulsirala i dio mene htio je vrištati, okrvaviti šake i glavu na najbližem zidu. Ostatak mene se nije dao. Ostatak mene uhvatio se niti koja me držala u sadašnjosti, u trenutku, jer dečku je trebala moja pomoć.

Nit: Katrina je mrtva ali je spasila život.

Dva života.

Dva života. Bio-spremnik. Zaklon je bio možda za nju ali napajanje, jedino napajanje koje je imala bilo je za odašiljač koliko i za bio-spremnik. Bez njega bi sustavi spremnika odavno prestali raditi i sve unutra bi propalo i -

I -

Platila je prijevoz s Zemlje. Morala je štedjeti jako dugo da ga plati a da se istovremeno ne osjeti na našim financijama. Skrivala je to od mene. A ja sam mislio da je, kad sam svojedobno tri mjeseca skrivao njen rođendanski poklon po stanu, *to* bilo teško ali i dokaz predanosti i ljubavi.

Otišla je po bio-spremnik. Htjela je da bude iznenađenje, a onda je umrla. Umrla tako blizu meni.

Dečko mi je pružao rubac i vrlo vjerojatno neko vrijeme stajao tako. Dapače, shvatio sam da sjedim na njegovom (Katrininom) ležaju. Nekako smo ušli u zaklon (Katrinin zaklon). Izvadio je nešto iz džepa kad sam primio rubac i pružio mi i to.

Mala bočica. S par gutljaja opako jake žestice. Zagrcnuo sam se ali me šok vreline u grlu i želucu prenuo i zgrabio sam nit i počeo se njom uspinjati.

Dečko je živ i spremnik je aktivan i na meni je da oboje odvedem na sigurno.

Dronovi vani jedva su uspijevali kontaktirati drona sa mnom. Vani je očito bilo veselo.

Poslao sam drona do ulaza hodnik kako bi imao bolji signal pa ponovno provjerio: vjetar je divljao, vidljivost je bila otprilike deset centimetara. Da nije imao slomljenu ruku i da nije izgledao kao da bi ga malo jači povjetarac srušio, riskirao bih možda pozivanje koptera, samo da se što prije maknem ali nije bilo šanse. A i htio sam moći i tijelo odnijeti, uhvatila me besmislena paranoja da će Katrinino tijelo nestati ako odem bez njega. Što je bila glupost i nit mi je opet bježala iz ruke.

Zgrabio sam ju čvršće.

Izvadio sam paket hrane i bocu vode iz naprtnjače i dao ih dečku. Zahvalno se bacio na hranu dok sam ja pokušavao kontaktirati kopter tek toliko da provjerim da je još uvijek čitav.

Crveni uskliknici u rubu vidnog polja okulara upozorili su me da sam izgubio kontakt s jednim od dronova vani. Trenutak kasnije i s drugim. Oluja je očito bila jača nego je bilo

predviđeno.

Poslao sam trećeg drona da se približi izlazu iz pećine, nadajući se da je prekid signala do vremena a ne do toga što su vanjski dronovi slupani.

Dron mi je u uhu zapištao upozorenje o kretanju. Automatski mi se preko dijela vidnog polja razvio prijenos uživo s njegovih video senzora - tek dovoljno da vidim kako nešto udara u drona, nakon čega se signal prekinuo.

Ustao sam, grabeći pušku pored ležaja, baš kako je iz daljine, praćeno pozadinskim fijukom oluje, doprlo potmulo režanje.

Dečkove su se oči razrogačile a zalogaj zapeo u grlu. Problijedio je ali prije nego je uspio ustati nježno sam ga ali i neumoljivo rukom na ramenu pritisnuo natrag na kutiju na kojoj je sjedio.

Stavio sam prst na usne, čekao da mi kimne pa se okrenuo i izašao iz zaklona.

Režanje se ponovilo, sad, bio sam siguran, već iz hodnika koji je vodio u našu komoru.

Ošamutno streljivo zamijenio sam bojevim, uvježbanim pokretima. Sav strah koji sam osjetio prije samo nekoliko trenutaka sad je bio čvrsto iza zida obuke i usredotočenosti. Panika ubija. Ja sam htio živjeti. A i tuđi je život ovisio o meni.

Dva života.

Sunulo je iz hodnika, urlik bijelog krzna i kandži i očnjaka i crnih očiju. Opalio sam jednom, dvaput, pucnjevi su odjeknuli komorom, praćeni amarokovim krikom. Pogodio sam ga, oba puta.

Svejedno se zabio u mene, odbacio me u stranu, kandžama mi proparao odijelo preko trbuha. Koža na trbuhu mi je gorjela.

Ležao sam na leđima, puška je bila pored mene ali njen mi se remen omotao oko ruke i nešto mi je reklo da neću stići podići ju i naciljati.

Amarok, krava krzna (pogodio sam ga!), divljački je zarikao i nasrnuo prema meni.

Posegnuo sam lijevom rukom prema lijevom bedru, izvukao signalni pištolj i opalio.

Bljesak i smrad signalne rakete i dim i kroz sve to sam vidio amaroka kako leži na boku, koprca se, reži.

Naciljao sam puškom i opalio. I opet. I opet. I opet.

Signalna raketa šišala je u lokvi na podu (voda? krv?) dok sam promatrao oblik pored nje. Ne skidajući pogled s oblika, promijenio sam šaržer.

Ležao sam tako, možda i punu minutu ili dvije, pažnje u potpunosti usredotočene na divlju životinju. Mrtvu, nadao sam se najiskrenije. Kad se ni nakon svog tog vremena prsa nisu podigla ni spustila, opustio sam se.

Ustao sam i vidio da krvarim iz trbuha. Peklo je ali utroba mi je još uvijek bila na mjestu i rekao sam si da proizvođaču odijela moram poslati poruku zahvale. Izvukao sam medikit i počeo špricati ranu antisepticima i antibioticima.

Dečko je izašao iz zaklona. Nijemo je gledao u amaroka.

Ud manje; to je bilo prvo što sam primijetio kad sam završio s tretiranjem rane . Amarokov prednji desni ud završavao je kod lakta, batrljkom prekrivenim ožiljnim tkivom i tek pokojom dlakom. Vrh batrljka pokazivao je jasne znakove kauterizacije. Kao recimo od

improvizirane eksplozivne naprave sklepane od plazmičke baterije. Sljedeće što sam primijetio je velika crna mrlja oko lijevog oka i uha.

Bili smo mu na teritoriju, a uz to ga je netko naše vrste prije godinu dana vatrom lišio jednog uda, da bi ga onda jedan drugi opet gađao nekakvom vatrom. Poznajući njihovu narav, nije me čudilo što je umjesto da se sakrije od oluje odlučio potražiti uljeze. Iskreno, na njegovom bih mjestu i ja prije proglasio krvnu osvetu nego pobjegao u mirnije krajeve.

Bili smo prisiljeni pričekati zoru i prestanak oluje. Ja nisam spavao ali dečko jest i činilo mi se kasnije da se po prvi put u više dana naspavao, makar je bio ozlijeđen, izgladnio i na improviziranom ležaju.

Ja sam pak noć proveo malo provjeravajući bio-spremnik, malo gledajući prema komori u kojoj je ležala Katrina.

Ne jednom sam osjetio poriv da odem tamo ali znao sam da bih samo prosjedio noć pored tijela, u mraku. Katrina to ne bi htjela, u to sam bio siguran. Oprostio sam se od nje, gotovo potpuno, već odavno. Ono što je preostalo od opraštanja, imao sam za obaviti tek kasnije, rendžerskim pogrebom. Ali sad, između ta dva pozdrava, bilo je vrijeme da vršim svoju dužnost kao rendžera.

Kad je svanula zora a oluja napokon prestala, izašli smo iz pećine, dečko i ja. Nosio sam bio-spremnik u naprtnjači, pažljivo spremljen u nju zajedno s Katrininim improviziranim napajanjem.

Kopter se javio i zvuk njegova pogona bio je predivan u rano i osim toga potpuno tiho jutro. Sunce je granulo, nebo je bilo bez oblaka i Hela se činila tako gostoljubivom.

Krenuli smo prema mjestu iznad kojeg je lebdio moj kopter, gazeći kroz visoki snijeg. Bio je baš kakav je Katrina voljela: gust, suh, prhak i ponegdje je nježno treperio pod jutarnjim suncem, kao posut staklenom prašinom.